

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13681/2025
02.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Максић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Основног суда у Зрењанину, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 985/23 од 04.06.2025. године, у седници одржаној 02.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 985/23 од 04.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 985/23 од 04.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 937/2022 од 21.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 90.322,58 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате и на име накнаде нематеријалне штете износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој исплати износ од 9.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 985/23 од 04.06.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена, а делимично одбијена жалба тужиоца и првостепена пресуда преиначена у побијаном делу одлуке о трошковима парничног поступка тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка, док је у преосталом делу наведена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да Врховни суд изузетно дозволи одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ове ревизије на основу члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер по оцени овог суда у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавања судске праксе или ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне и нематеријалне штете због незаконитог и неправилног рада органа тужене. Побичаном правноснажном пресудом је одбијен тужбени захтев јер тужилац није доказао основ одговорности тужене према члану 172. став 1. Закона о облигационим односима, а код утврђења да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2533/2022 од 20.06.2022. године преиначена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 1737/2020 од 29.03.2022. године и одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио од туженог послодавца „Инфраструктуре железнице Србије,, АД Београд накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 02.03.2018. године до 24.05.2018. године, на коју одлуку тужилац није изјавио ревизију, а сматра да му је штета у овом поступку проузорокава поступањем првостепеног суда који је пропустио да одлучи о његовом предлогу за покретање поступка за оцену уставности и законитости одредбе члана 153. Колективног уговора АД „Инфраструктура железнице Србије“, који је објављен у Службеном гласнику бр. 25/18 од 24.05.2018. године, односно да прекине парнични поступак и по предлогу тужиоца као надлежни државни орган покрене поступак пред Уставним судом за оцену уставности и законитости наведене одредбе колективног уговора.

Имајући у виду да тужилац уз ревизију није доставио нити се позвао на пресуде из којих би произашао закључак о различитом одлучивању судова у истој чињенично-правној ситуацији, те да се ради о парници за накнаду штете у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница релевантних за примену материјалног права о основу одговорности тужене, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да против одлуке другостепеног суда донетог у поступку о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој парници поднета је 17.08.2022. године. Вредност предмета спора је 190.322,58 динара и поступак је вођен по правилима парнице у спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено о спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић